

PROPRIETAR — DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foale bisericescă — Apare în fiecare Sâmbătă

„Nu boscorodiți!..“

(+). Se apropie sărbătorile împărătești ale Nașterii, Taierii împrejur și Bobotezei, la scurte intervale una după alta. Fiind și vreme de iarnă, când grija câmpului nu mai da ghies sâtenilor, tinerii noștri credincioși țineș bisericile. Momentele sunt deci dintre cele mai prielnice pentruca slujitorul altarului să le miresmuiască inimile cu mirosul de bună miroasmă duhovnicească a sfințelor slujbe și să-le facă astfel mai primitoare de cuvântul lui Dumnezeu, ce trebuie să fie vestit cu aceste prilejuri luminoase mai cu temeinică pregătire ca alte dați.

Și nu că n'am avea preoți cari să slujască frumos și atrăgător. Har Domnului, avem mulți de aceștia și vom avea tot mai mulți. Dar, cu toate acestea, se mai află și de aceia cari, poate, în urma unui obicei rău însușit și asupra scrișeniei, căruia la preot, în cazul de față, adevărată păcătoșenie și peatră de sminteală pentru multă lume altfel bună — nu l-a făcut nimeni atent. Frații preoți nu, dintr'o „frăție“ rău înțeleasă; credincioșii nu, din motive ușor de înțeles. Și iac'asa se mai întâmplă se dai de câte un slujitor al altarului care să-și trântescă la slujbe de să iai lumea în cap, ori să-i strigi cât mai tare cu puțință în urechi cuvintele preșefei Molitevnicalui tipărit la 1564, cu cheltuiala „jupânului Forró Miclăuș“, pe seama unei preoșimi sare, de altminteri, se făcea că slujia slavonește, nu românește: „Nu boscorodiți, că vă bate pe voi Dumnezeu!“

Să ascuți o slujbă săvârșită de-un preot-hodoroagă și de-un cantor care vârf să-i facă (a dove majore arare discit minor), de fapt e un chin pentru tine și o batjocură pentru acel „opus Dei“ care-i orice sfântă rânduală euhologică, și îndeosebi sf. liturghie, acel „tremendum mysterium“ al Legii celei Noue, despre care săborul tridentin a spus-o că nu există altul care să i-se poată asemăna: „nullum aliud opus adeo sanctum et divinum“. Și chiar și jertfa aceasta dumnezeiască, aranjată, sub raportul formei, cu o artă fără pereche, de Mireasa Domnului, e caricaturizată de câte un preot ce aruncă la ecenii cu nemilădă, fără accent, fără înțeles, fără căldură, ca să-le iea în primire cantorul, fără să mai aștepte să ajungă preotul la punct, contopindu-se astfel totul într'o hodoroșeală de moară stricată, unde nu mai înțelegi nimic, nu te mai mângâie nimic, nu mai reții nimic, așteptând doar atâta: să scapi cât mai iute de această tocităre de nervi și suflet.

Repetăm: la noi nu sunt multe astfel de specimene. Dar, totuși, se află. Și vremea este să se termine cu ele. Spre mărirea lui Dumnezeu și binele sufletelor. Casa Domnului nu-i sală de producții pentru actori mojici. Și sfințele slujbe bisericesti nu-s ticluite ca să aibă din ce face batjocură niște adormiți inconstienți, intru cât nu-s nescăi cinici scandaloși. Regula slujirii la sfințelnicele Bisericii lui Hristos e aceasta: Graviter et reflexe. Ceeace înseamnă că eceniile trebuie rostite inteligibil, articulat (nu mornăind) și demn (nu cu „figuri“ de paiată), iar rugăciunile secrete sunt a se ceti (cu glas scăzut, sigur) și nu a fi parcurse în galop, doar cu ochii. Și cătă vreme să rostesc în forma aceasta eceniile și se cetesc rugăciunile, preotul slujitor trebuie să aibă în vedere și semnificația morală-simbolică a părții de slujbă pe care tocmai o săvârșește (la sf. liturghie, de ex. Intratul mic, Apostol și Evanghelie, Heruvic, Credeu, Prefacere, Axion, Cuminăcare) și să se conformeze, sufletește, în măsura

Vocațiile preoțești

— Reflexii la o problemă atinsă și de alții —

de pr. Șt. Medvoșanu

De mai bine de trei luni de zile această problemă formează obiectul preocupărilor presei noastre bisericesti. Și constatarea unanimă e cam aceeaș: Lipsesc secerătorii, deși secerișul este bogat foarte. Și dacă am ajuns ca să ne strigăm în presă această lipsă, înseamnă că problema e într'un stadiu ce merită toată atențiunea.

Pricina acestui fenomen îngrijorător ar fi concepția falsă ce o au la noi despre preoție intelectuală, și situația materială inferioară altor chemări sociale. Cauza principală nu poate fi aceasta din urmă, ea fiind la noi mult mai bună decât aiurea. Poate fi cea dintâi. Problema rămâne nedeslegată, câtă vreme cauza rămâne necunoscută. Și e mai puțin necunoscută decât se pare, dacă cercetăm obiectul și subiectul chemării preoțești.

Preoția și tânărul, iată cele două realități ce nu se pot despărți în această problemă. Preoția nu e cunoscută sub unghiul dogmaticii creștine, iar tânărul este neglijat, în cea mai potrivită vârstă chemărilor spre sublim. Cine poate tălcui mai frumos rosturile sociale ale preotului decât catehetul? Cine povățuește pașii tânărului pe cărările vieții în preajma anului 18? Catehetul.

Vocațiile preoțești sunt în mâinile preotului catehet. Dacă din cei 10—15 elevi căți călăuzește prin lumea de vrajă a învățăturilor sfinte, nu poate să câștige 2—3 pentru Hristos poate fi îngrijorat. Lucrarea sa este nerodnică. Vina poate să o poarte mediul social, dar rostul lui este să rupă vâlul ce întunecă fața nobilă a sfintei preoții și în adevărata sa lumină să o arate.

La optsprezece ani în inima tânărului arde dorința de a deveni un erou ori care ar fi cariera ce va îmbrățișa-o. Viitorul medic se vede călcând pe urmele lui Pasteur, în căutarea serului mântuitor, ori studiind celula nervoasă alături de Carrell, în laboratorul „Rochfeler“ din New-York. Fiziceanul se vede un Faraday, ori un Edinșon, iar militarul visează victorii cari să-l așeze în rândurile marilor conducători de asalturi; Hanibal, Alexandru ori

puterilor sale acelor clipite, amăsurat celor învățate în Liturghică pentruca să și-le treacă în sânge și nu ca să se debaraseze de ele îndată ce a trecut primejdia examenului. — Sunt considerații, acestea, la cari socotim că e cât se poate de bine să se oprească toți slujitorii altarelor: cei cari slujesc cum se cuvine, ca să fie tot mai aproape de ideal, iar cei cu vină pe suflet, ca să înceteze a mai da sminteală.

Napoleon. Inginerul vede poduri atârinate deasupra apelor, ori buildinguri înălțate până în împărăția zenitului. Așa este vârsta tinereții. Nu cunoaște mediocritatea, eroismul fiindu-i dorința ei de totdeauna.

Ce este ori care din aceste slujbe în asemănare cu cea a preoției care prin o singură sf. Liturghie face mai mult bine omenirii decât mii de armate ale ambișioșilor generali, și răspândește mai multă lumină decât milioanele de lămpi „Edinșon“. Se poate oare compara lauda ce se aduce Creatorului prin mii de invenții făcute în cursul veacurilor cu o singură sf. Liturghie?

Cu ce sunt inferiori eroii lui Hristos: Vincentiu de Paula, ori seraficul Francisc din Asissi, lui Napoleon ori chiar lui Edinșon? Unde ambiția celui dintâi n'a răscollit suflete și telegraful celui din urmă nu e cunoscut vincentina veghiază la căpătâiul unui bolnav, iar franciscanul cerșetor hrănește, îmbracă și ocrotește pe săraci și orfani în metropolele unde luxul și desfrâul nu se rușinează să iasă în stradă.

În dorința de mai bine pentru familie și individ cine a luptat mai mult decât preoții bisericii catolice? Cine a întemeiat cea dintâi bancă populară la sate? Un preot, Abatele Ragu. Cine a întemeiat cele dintâi sindicate muncitorești? Un preot, Msgr. Six din Tourcoing. Cele dintâi grădini pentru recreația muncitorilor cine le-a făcut? Un preot, abatele Lemir. Concedii de odihnă, cine cere întâia oară pentru muncitori? Un episcop-deputat; Mgr. Freppel. Cât de măreață și edificatoare este istoria preoției și cât de puțin cunoscută. Dacă ar cunoaște-o mulți ar îndrăgi-o. N'am cunoaște neliniștea zilei de azi. Și dacă n'o cunosc, vina în mare măsură o au cateheții. Căci ei formează sufletul tineretului nostru. Ei sunt cei dintâi chemați să rezolve problema vocațiilor preoțești, prin viața lor oferită ca exemplu și printr'o metodică desvelire a frumuseților preoției.

Căci dacă elevii nu văd în preot, pe „Ispravnicul tainelor lui Hristos“, și din trecutul bisericii nu cunosc decât istoria de tristă amintire a papei Alexandru VI Borgia, cum vor putea să aprecieze preoția?

A nu recunoaște că și noi ceilalți preoți avem partea noastră de responsabilitate în necunoașterea preoției de către laici și în lipsa vocațiilor preoțești, ar fi o nedelicateță. Toți și fiecare în partea prin tăcere ori faptă întunecăm fața sfintei preoții.

Cateheți și preoți, să vorbim deci cât ma

mult și mai bine despre rolul excepțional al preoției în cultura omenirii, iar viața noastră să fie o întrupare a virtuților Marelui Preot; dragoste și jertfă. Chemarea noastră va fi astfel auzită, înțeleasă și ascultată.

Ambasadă română pe lângă Sfântul Scaun. Legațiunea României de pe lângă Sfântul Scaun, pe data de 15 Decembrie c., cum aflăm din Decretul publicat de „Monitorul Oficial” și adus și de gazete, a fost ridicată la rangul de Ambasadă. Decretul este: CAROL al II-lea.

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate:

Asupra raportului președintelui Consiliului Nostru de Miniștri și al Miniștrilor Noștri secretari de Stat la Departamentele Afacerilor Străine, Finanțe și Justiție cu Nr. 74802 din 1938

Văzând jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 3.137 din 1938 și avizul Consiliului Legislativ Nr. 522 din 7 Decembrie 1938;

În virtutea art. 98 din Constituțiune,

Am decretat și decretăm:

Art. I. Legațiunea României de lângă Sf. Scaun este ridicată la rangul de Ambasadă pe data de 19 Decembrie 1938.

Art. II. Salarul lunar cuvenit postului de ambasador va fi de 36.700 lei, până la întocmirea viitorului buget.

Art. III. Plata salariului cuvenit Ambasadorului României de pe lângă Sf. Scaun se va acoperi din suma alocată în buget unui post de ministru plenipotențiar, care se desființează pe data de mai sus, iar diferența se va acoperi din economiile realizate prin vacanțe în bugetul Ministerului Afacerilor Străine pe anul în curs.

Dat în București la 9 Decembrie.

Marea Epopee: războiul contra Infernului. În aceste ceasuri grele, de cari n'au mai trecut peste fața Europei, răsună un glas pentru Biserica luptătoare: „Cine vrea să lupte?” Și se așteaptă că acei cari vreau să lupte, să facă un pas înainte, ca să-i cunoaștem. Acei cari vreau să lupte, să cuteze, pentru că la spațele lor vor urma mîile.

Războiul este început și amenință să cuprindă toată Europa. Poate să vină ceasul și va trebui să fim gata a duce războiul epic cu Infernul. Kominternul din Moscova prin unelțiile lui, caută să deslănțue în Franța și în toate țările războiul civil, pe care îl poartă contra celor buni în Spania. Lumea înmărmurită vede nourii de fum; pare că s'a apropiat sfârșitul. Se distrug operele de artă, semnele civilizației creștine, prin foc și sânge, mai rău ca pe vremea Vandailor. Cardinalul Verdier decurând a putut spune despre Spania, că: „Dușmanii lui Dumnezeu o alesese pentru prima lor etapă”.

Fiind în pericol Creștinătatea, în țările apusene s'au format grupuri puternice de simpatizanți ai Spaniei — martire. Asociațiile acestea își au foile lor. Ele răspândesc ideile mântuitoare, de solidaritate și formează spiritele pentru o mare Cruciadă.

În Franța acest fel de mișcare este cu înalta aprobare a Eminențelor: Cardinalul Verdier Arhiepiscop al Parisului și Cardinalul Boudrillart, Rectorul Institutului Catolic. Este sub înaltul patronaj al D-nei Mareșal Joffre, sub prezența de onoare a D-lui Paul Claudel, ambasador al Franței, asistat de Dl Jaques Bardoux și alți academicieni, militari, oameni de afaceri, magistrați, medici, savanți etc.

Mișcarea are un ziar bine cunoscut „Solidarité d'Occident” (Paris, 42, rue Pssquier) Din Canada și întreaga Franța se privesc adevunți spre această mișcare de simpatie și ajutorare a Spaniei creștine.

Să dea Dumnezeu ca adevărul să triumfe și toți filii bisericii luptătoare să fim pe-un gând în lupta cu Infernul. (Fellcian Soran).

Probleme actuale

„Agru”-l și „Reuniunea Mariană” ca factori în adâncirea și apărarea credinței noastre

Precum se știe, în 13 XI c. s'a ținut la Blaj congresul general al „Agru”-lui și în acelaș timp și al „Reuniunii Mariane” din Arh. dieceză. Importanța lor — dat fiind împrejurările puțin obșnuite în cari biserica noastră e silită să-și împlinească rosturile, — nu poate scăpa nimănui. Mai ales, că în cadrele acestor congrese

se vor fi conturat și o bună parte din punctele ce vor forma obiect de dezbateri în congresul general al „Agru”-lui pe întreaga Provincie Mitropolitană.

Și astea sunt multe, ridicându-se mai ales problema situației umilitoare la care e supusă biserica noastră unită cu Roma, cu prilejul serbărilor naționale, complet neglijată de autorități, nepermițându-li-se a asista la ele nici măcar propriilor ei credincioși, cari prin muncă și devotament și-au câștigat o situație oficială nici elevilor de școală ș. a.

Atâta însă nu ar fi mult, căci la o poruncă dată, ne-am putea abține cu desăvârșire dela asemenea manifestațiuni, retrăgându-ne în bisericuțele noastre, unde ne vom putea ruga tot cu aceeași căldură și dragoste pentru Neam și Rege, ca și pe vremuri de triste amintiri și umiliri. Ceeace e nespuse de grav însă, e caracterul de luptă confesională ce începe pe zi ce merge a se accentua, prin înlăturarea și împiedecarea preoților noștri întru îndeplinirea datorișelor de părinți sufletești, cum ar fi de pildă catehizarea ș. a. și de unde nu te poți retrage sub nici un motiv.

În parohia mea, Gurghiu, s'a înființat bine de curând și o parohie ortodoxă în regulă, pentru vre-o 50—60 de suflete, populație în bună parte fluctuantă, formată din funcționarii diferitelor servicii publice ce sunt în comună. Parohia aceasta în mod legal nu se putea înființa, căci e știut numărul de suflete ce se cere de „lege” pentru înființarea unei parohii noi. S'a atașat ei atunci și câteva suflete — foarte puține! — din Lăpușoa, care nu e, nici mai mult nici mai puțin, decât la 30 Km. distanță și care ar fi putut cădea sub grija unui alt preot ortodox dintr'o parohie mai apropiată Lăpușnei. Cum însă ținta a fost și este, ca în centru Gurghiu să fie necondiționat o parohie ortodoxă, (misionară!) s'a făcut. Nu e de ajuns însă că s'a înființat; ea trebuie și susținută și atunci s'a găsit de toate: sesiune parohială, loc de casă și se va găsi cu siguranță și loc de biserică etc. Că, sunt ori nu sunt suflete, asta nu importă. Că, biserica noastră are parohii cărora le sunt atașate filii cu 400—600 de suflete și nu pot să se înființeze parohii din ele, e alt ceva!

Destul că, în parohia mea există și e

Foia „Unirii”

„Frunze 'n vânt”

Efectul unui vis ciudat

Andrei și Nicu — numele de familie nu are importanță — erau prieteni vechi. Fuseseră colegi de liceu.

După examenul de bacalaureat, Nicu, descendent al unei familii de burghezi bine situați, plecă la Universitatea din Paris, iar Andrei, născut din plugari săraci, urmă Teologia.

După ce își luă licența în »drept«, Nicu se reîntoarse în țară și, datorită protecțiilor, primi un post de avocat la Minister. În această calitate, începu să facă și politică. Era logic. Bun demagog și înzestrat dela natură cu un exterior cuceritor, încă la prima candidatură, se pomeni deputat. Norocul îl favoriză mereu, așa că, în scurtă vreme, ajunsese în situații de invidiat. În Minister avea mare »trecere«. Cuvântul său era respectat.

Andrei, deși mult mai deștept decât camaradul său de pe vremuri, își depăna zilele necăjite într'un sătuleț de munte. Dar ce să-i faci? Norocul e orb!

Vremea trecea...

La banchetul servit cu ocazia convenirii colegiale de zece ani — după examenul de bacalaureat — Nicu, »in vino veritas«, ținu un toast:

— »Fraților, când veți avea ceva necazuri, sau ceva afaceri pe la Minister, nu vă uitați de mine. Adresați-vă lui Nicu al vostru cu toată încrederea. Am să vă servesc în totdeauna, cu multă plăcere!...»

Camarazii îl aplaudară cu frenezia.

Curând după asta, Andrei, având necazuri cu pădurea bisericii din sătulețul unde servea ca preot, plecă la București. Firește, a solicitat și intervenția prietenului Nicu.

În sfârșit, după multă târăgăneală, chestiunea pădurii s'a aranjat cumva. Nota bene: fără intervenția »prietenului« care, după cum vorbeau »gurile rele«, era interesat în »afacere».

Anii se topeau mereu în negura vremii...

Prin politică și »învarțeală«, Nicu ajunsese sus de tot, iar părintele Andrei încărunțise în sătulețul de munte. Pe lângă multele necazuri, cari se țineau de el ca »scaul de oaie«, mai avea și o droaie de copii. Fetița cea mai mare terminase școala normală cu medie bună și aștepta acum să fie numită învățătoare în postul doi dela școala din satul ei natal. Pentru a fi sigură de reușită, fata îl rugă pe tatăl ei să intervină la revizorat prin ceva »cunoștințe«. Cum însă, la revizorat primi un răspuns laconic

și »în doi peri«, părintele Andrei, având și alto chestiuni de aranjat, luă drumul spre București. Amintindu-și de prietenul de pe vremuri, se decise să-i solicite »sprijinul«.

Convenind cu Nicu — albit și domnia sa pe la tâmpile, de povara anilor ce-i purta în spinare — îi povesti situația.

»Prietenul« îl privi de sus, cu aer de protector.

— Adecă... ai dori ca fetița să fie numită în postul doi dela școala din satul unde funcționezi tu ca preot?

— Da. Ar fi un mare favor nu numai pentru fetița mea, dar și pentru mine. Sunt om sărac și mai am cinci copii. Funcționând ca învățătoare în altă comună, salariul de-abia i-ar ajunge pentru chirie și traul de pe-o zi pe alta. Dacă ar fi numită însă la școala din satul unde funcționez eu ca preot, s'ar schimba situația. Ar avea și locuință și întreținere, iar din leali ar putea să și facă una-alta. Fetelor le trebuie multe de toate, iar eu nu sunt în situația să înzestrez cu dotă.

— Da, ai multă dreptate!

— Și-apoi, reluă părintele, postul doi la școala din satul unde funcționez eu ca preot, s'a înființat numai în anul curent, așa că... numirea fetiței mele în postul acesta nu poate da prilej de încurcătură.

— Da, da, fii liniștit. Chestiunea poți să

școală de brigadiri silvici, care pe zi ce trece i-a un caracter tot mai accentuat confesional, pe care conducătorii ei caută să i-l imprime. Elevii gr. cat. se pot număra pe degete și sunt încontinuu descreștere, iar aceluia care sunt, nu li-se îngăduie să-și cerceteze biserica lor reținuți fiind la capela ortodoxă a școlii, iar mie nu mi-se îngăduie ca săptămânal să fac măcar o oră de educație religioasă cu ei. Ceeace, se'nțelege, e îngăduit preotului ortodox. Directorul acestei școli, dedicat misionarismului ortodox, nu încearcă nici măcar să mascheze confesionalismul ce-l face, așa că acesta e cunoscut publicului și elevilor școlii, încât, cei greco-catolici, nu mai îndrăznesc să-și mărturisească credința lor catolică. Cu ocaziunea unor exerciții premilitare, comandantul împarte pe premilitari pentru a-i duce la biserică după confesiunea lor. Elevii dela școala silvică, — cei greco-catolici — provocați a se orândui pentru a merge la biserică lor, refuză, spunând, că dacă merg la biserică greco-catolică, „se supără dl Director“.

În alte locuri, s'or fi petrecând și alte cazuri mai grave. Că unde va duce aceasta luptă și care va fi sfârșitul ei, nu știm. Un lucru știm însă, că: nu vom fi biruiți.

Mănecând de aici și din alte multe cazuri și necunoscute mie, se impune în mod neîndoios strângerea rândurilor credincioșilor noștri, pentru a stavili ofensiva misionară ortodoxă. Aici trebuie să ne îndreptăm cu tot dinadinsul atențiunea. Nepăsarea și neglijarea acestui lucru, în momentul de față, e condamnabilă. În special preoții cari activează în parohii mixte, au o mare răspundere. În aceste parohii, credința e mai expusă la asalturile misionarismului ortodox, care sunt pe zi ce trece mai insistente și mai fără scrupul. Cu toții cunoaștem mentalitatea unor credincioși de-ai noștri, cari pentru mici și neînsemnate lucruri, amenință preotul cu defecționarea. De aceea cred, că preotul în asemenea parohii mixte, trebuie să aibă multe calități sufletești, iar cuvintele Mântuitorului: „Fiți blânzi ca porumbii și înțelepți ca șerpii“, trebuie să fie o esențială calitate a lui, pentru ca nici spiritul rugăciunii, răbdării, prudenței pastorale și a convingerii adâncă în propovăduirea adevărului catolic să nu rămână neevidențiate.

S'a mai spus și o spun și eu acum:

preoții noștri, în marea lor majoritate, sunt în plină acțiune. Ceeace vreau să spun acum e, că forțele de muncă să le îndolm și să înfruntăm, cu precauțiune, dar fără frică toate atacurile îndreptate împotriva credinții noastre, reacționând energic și hotărât. Șoaptele de amenințare și chiar traducerea lor în faptă, nu trebuie să ne sperie: până la martiriu mai este încă lungă cale.

Eficacitatea apărării noastre depinde și dela sprijinul ce ni-l dau credincioșii noștri. Ce folos de lupta bărbătească a preotului, dacă nu-i ajutat și secundat de credincioșii lui? Și aici e problema. Parohiile solide și solidare, unde există legătură strânsă între credincioși și între aceștia și preotul lor, nu pot fi sdruncinate. Căci legătura între ei e formată din convingerea în credință; din disciplina și conștiința adevărului catolic, propovăduit, nu numai de pe amvon, ci din orice prilej binevenit și mai ales în cadrele asociațiilor existente „Agru“ și „Reuniunea Mariană“. — Teoria și îndemnul amvonului, aici se adâncesc și-și conturează înțelesul prin punerea lor în practică, ceea ce înseamnă, că încerci să devii creștin viu, creștin catolic practicant. — Și nouă asta ne trebuiește. Prin înființarea acestor două asociațiuni, grupăm în jurul alor două steaguri, pe credincioșii noștri bărbați și femei, pe care îi legăm în acest fel de preotul și biserica lor mai strâns, făcându-i într-o măsură oarecare colaboratorii preotului și interesații direct a cauzei lui și a bisericii lor. În virtutea obligațiilor statutare, primite de bună voia lor; cointeresați întru împreună lucrare pentru fericirea vremelnică și vecinică a fiecăruia, preotul la un moment dat, să vede înconjurat și îmbărbătat de propriii lui credincioși, împărțind cu ei biruința, fie consolarea și nădejdea în vremuri mai bine. Nimic nu e mai dureros pentru un preot, decât să se vadă singur în luptă, privit cu nepăsare de propriii lui credincioși! „Agru“ și „Reuniunea Mariană“, sunt însă cele două armate puternice, cari vor sprijini preotul în lupta ce o duce.

În momentul de față, cu perspectivele ce ni-se arată tot mai posomorite, aceste asociațiuni trebuiesc trezite la o nouă viață. Astăzi sunt singurele noastre refugii, unde putem să stră și apăra cu mai mult succes, ceea ce

avem mai scump și sfânt, credința. Mai mult, — după mine — e singurul mijloc de a putea forma zidul, stânca de care să se sfarme valurile furioase ale pravoslavnicei ortodoxii.

Să se înființeze deci în fiecare parohie, în cele mixte mai ales, „Agru“ și „Reuniunea Mariană“. Acolo unde sunt înființate, să nu rămână numai pe hârtie. Să se muncească, cât de puțin. Cu timpul va crește dorul de muncă. O mică șezătoare la început, cu concursul elevilor de școală; o poezie; un cântec. Mai târziu, o serbare religioasă, cu o conferință și alte puncte, ca apoi să se extindă și asupra altor lucruri mai importante. Așa de pildă, se vor invita conferențieri streini, ori misionari pentru ținerea de misiuni sfinte, cum a făcut „Reuniunea Mariană“ dela mine, invitând pe Preaon. Prot. de Tg. Mureș să țină misiuni. Și sunt și azi foarte satisfăcute și mândre de inițiativa ce au avut și de rezultatul misiunilor. Ne putem ajuta apoi, noi Frații preoți, luând parte ca invitați și conferențieri unul la altul, cu ocaziunea adunărilor acestor asociațiuni, ajutând astfel la purificarea, îndreptarea și avântul de muncă și bine a credincioșilor respectivi. De altfel, folosul ce s'ar obține, cred că e indiscutabil. În concluzie, cât mai multe steaguri de-ale „Agru“-ului și „Reuniunii Mariană“; cât mai mulți înrolați sub ele, căci sunt steaguri cari ne vor aduce biruința.

Pr. Iuliu Man

Cuvinte despre post. Suntem în ultima săptămână a postului de Crăciun, când înceată și eventualele dispense dela post ce s'ar fi dat. Mai bine, poate, ca oricând altădată, cuvintele despre post ale mireanului ortodox *Al. Lascarov-Moldvanu*, apărute în cotidianul bucureștean *Timpu* (26 II. 38), vor grăi acum celor ce cugetă și trăiesc creștinește. *Reproducem o parte din ele: „Postul?!... Mai are el vre-o actualitate? — așa par'că aud șoapte în spinarea mea, pe când scriu aceste știri. Ce mai poate însemna azi postul, cel indicat ca aducător de bune roade, de către terapeutica evanghelică? Și multe glasuri s'au ridicat întru a spune că la nimic nu mai este de folos. Și nu-i așa. Mai întâi fiindcă „nu po*

consideri aranjată. Când o spun eu asta, înseamnă că s'a făcut! Nici nu mai nevoie să treci pe la Minister. Îmi notez tot ce mi-ai spus și, pe urmă... aranjez eu totul.

Părintele Andrei se reîntoarce acasă vesel și fericit. În sfârșit, un picur de mângâiere, în marea necazurilor.

Spre stupefacția lui însă, cu ocazia complectării posturilor vacante, se pomeni cu o „surpriză“. Fetifa lui fu numită suplinitoare la o școală din alt județ, iar postul pentru care ceruse intervenția prietenului Nicu, se conferi unei streine.

Fata era supărată. Preoteasa plângea mereu, iar părintele era exasperat. Neavând încotro începu să bată iarăși drumurile.

La revizorat i-s'a spus categoric că numirile au fost făcute la Minister. Așa fiind, revizoratul nu poate ajuta nimic. Părintele Andrei plecă la București. Dar la Minister nu era chip să pătrundă. »Portarii« îl amânau mereu: — Poștește mâine! Astăzi nu se poate!

Așa avem ordin!...

În dimineața zilei a treia, conveni întâmplător în poarta Ministerului cu »prietenul« Nicu.

— Ce-i, frate! îl acostă »prietenul«. Pari bolnav! Hm?

— Nu sunt bolnav, răspunse părintele, dar tare sunt necăjit.

— Ei, nu mai spune! Și cărui fapt se datorește acest necaz?

Părintele rămase o vreme gânditor, apoi răspunse:

— Am avut în nopțile trecute un vis ciudat, a cărui obsedantă amintire îmi chinuiește creierul ca un coșmar.

— B ne, frate, ce preot ești tu, dacă crezi în visuri!?

— Nu cred, dar vezi...

— Ei, ce-ai visat?

Părintele ostă. Iși ridică apoi privirea ochilor spre prietenul Nicu și șopti:

— Iachipuieste-ți... Se făcea că am murit Sosit la raiu, îl întâlnii pe Sfântul Petru, care purta în mână o găleată plină cu smoală.

— Încotro, fiule? mă întrebă Sfântul Petru

— Am venit și eu la raiu, Sfinte Petre că mi-s'a împlinit sorocul. Dar Sfinția ta încotro?

— Nu departe, fiule, numai colea... Trebuie să ung luna cu smoală, că de-o vreme (noace prea și-au luat oamenii nasul la purtare. Auzi dom'le! să sboare cu balonul în lună! Dar tocmai bine că ai venit. Ține tu, fiule, găleata asta, că pentru bătrânețele mele prea e grea. La raiu tot nu poți să intri singur. Poarta am încuiat-o, iar cheia e la mine.

În drum spre lună, obosii. Găleata era grea. La un moment dat, simții că nu mai pot să o țin în mână.

— Vai, sfinte Petre — strigai — acuș scap găleata!

— Ține-te bine!

— Nu mai pot!

— Păi, dacă nu mai poți, dă-i drumul. Avem noi destulă smoală la raiu.

— Alta-i pacostea, Sfinte! Jos, pe pământ, tocmai în dreptul găleții, îl văd pe cel mai bun prieten al meu.

— Al vorbești despre »conul Nicu«? Cât pentru asta... nu-ți mai bate capul. Dă-i drumul la găleată, căci prietenul tău nu merită să-l menajezi. N'are să-ți facă nici-un favor...

»Prietenul« începu să înghită noduri seci Roși până în albul ochilor și nu mai lungi vorba Se despărțiră totuși, zâmbindu-și ca doi prieteni.

Câteva zile în urmă, fetifa părintelui Andrei primi dela revizorat o scrisoare oficioasă. Fu numită »suplinitoare« în postul dorit de ea. — Chestiunea se aranjase.

Și acum... să mai poștească cineva să spună că visurile nu sunt bune la nimic.

Sabin G. Truția

Citiți și răspândiți

„UNIREA“

fi vorba de o „actualitate” evanghelică, — ci de o „permanență” evanghelică.

Învățătura creștine n'are pierire, fiindcă Acel care a statornicit-o este fără moarte. Ce a statornicit El în Testamentul ce ne-a lăsat, este veșnic, în înțelesul că este de folos pentru toate rândurile de oameni ce vor fi pe pământ.

[...] Postul este privitor la trup și la suflet. Paralel celui trupesc, postul sufletesc îl este complectarea.

Postul trupesc este înfrânarea — este încredințarea că îmbuibarea este pricină ascunsă și adâncă a o mulțime de păcate. Imbuibarea este poarta deschisă prin care păcatul poate intra în om. Ea mai aduce și o robitoare înclinare spre lenevie, care-l culcușul cel mai cald al tuturor șerpilor păcatului...

De aceea postul fizic va fi totdeauna o zăgăzuire a invaziei apei mociroase a păcatului.

Știința, cea care nu întoarce spatele credinței, a dovedit de mult că postul vindecă și unele boli trupesti. Sunt unii oameni care nu s'au putut vindeca de vechi metehne, decât postind. Vedeți că Mântuitorul a fost în omniștiința Sa, și un mare doctor.

Dar acest post fizic este numai o parte din postul arătat de învățătura noastră creștină.

El nu devine întreg, decât dacă este împlinit cu postul spiritual.

Ce va fi însemnând acest post spiritual? Nu e nevoie de nici o sforțare ca să înțelegem aceasta.

Iată, noi trăim atâta de rău unii cu alții, — și, vai, ne urim atât de des!... A întinde mâna celui cu care te găsești în desbinare, însemnează a posti. Da, nu mai vrei să mănânci din bucatele otrăvite ale răutății.

Alteori, suntem chemați a suferi vre-o jignire din partea unuia semen al nostru. Dacă trecem peste această jignire — și i-o lertăm, însemnează că am postit. Da, n'am mai vrut să mănâncăm din proasta mâncare a mâniei.

Cineva ne săcăle cu felul lui de a fi — lucru care ne „scoate din sărite”. Ei bine, dacă noi, cu toate acestea ne biruim și stăm liniștiți, am postit. Da, n'am mai vrut să mănâncăm din bucatele stricătoare de suflet ale nerăbdării.

Cineva ni-l „antipatic” — și de câte ori îl vedem, ceva ni-se tulbură în dub. Dacă, trecând peste aceasta, vom merge spre cel pe care nu îl putem suferi — și-i vom întinde mâna cu prietenie, noi vom fi postit. Da nu am mai vrut, să mănâncăm din prăjiturile înșelătoare ale trufiei.

Dacă rupem din prea plinul nostru — și jertfim o fie cât de mică plăcere a noastră, de pildă, în loc de a merge de trei ori la teatru mergem numai de două ori, iar costul celei de-a treia mergeri îl vom da unui student sărac sau unei fete muncitoare, care se ostenește a rămâne onești, noi vom fi postit. Da, fiindcă nu am mai voit să bem licoarea tulburătoare a egoismului.

Și așa, cu necontenire, noi putem posti spiritual. Punând duhul nostru la o fie cât de mică constrângere, jertfind ceva din obișnuita noastră confortabilitate, făcând fie cât de puțin din îndestulările noastre de tot felul, vom fi săvârșit un veridic și răcoritor post spiritual, care, la răndu-i, va desăvârși postul celălalt.

Și, se înțelege, acest timid început de post spiritual va putea, cu vremea, să aducă chiar o trăire spirituală în senzul comandamentelor mari ale Evangheliei.

Știri mărunte

Personale. Ven. Ordinariat al Lugojului a făcut mai nou următoarele numiri: pâr. Gh. Iancu din Hisiaș, la Chereluș I; pâr. Ion Clortea din Hisiaș, la Furlug; pâr. Teodor Pop din Chereluș I la Siria, iar pâr. Valer Căpreanu din Pecica a fost încredințat cu administrarea parohiei Chereluș II.

Vești bune dela Carstege. Mult agitata și greu încercata noastră parohie din Carstege (Munții Apuseni), acum sub cărmuirea păstoricească a pâr. Oct. Butur, are parte și de zile de sfântă bucurie. Aproprierile de sfintele taine se fac sărbătorește și în corpore. Așa au făcut de praznicul Intrării în biserică membrele „Reuniunii Mariane a Femelor” de sub președinția dnei văd. Ana Arieșan; așa la Sf. Nicolae membrii Agrului local cu bunul credincios Traian Haiduc (preș.), în frunte, și tot la fel, de „Duminica Strămoșilor”, elevii școlii primare, membri și ei ai „Agrului Copiilor”. — Schimbarea aceasta în bine, când atâția vânează sufletele credincioșilor Bisericii noastre, e dintre cele mai îmbucurătoare. (sm).

Locale. Duminica viitoare, de Nașterea Mântuitorului, va predica în catedrală I. P. Sa pâr. Mitropolit Alexandru.

— Duminica trecută, în cadrele desp. Blaj al „Astreii” și a Asoc. Profesorilor Secundari a conferențiat în sala arhiplină a liceului de băieți d. Victor Stancu dela univ. Cluj, tratând cu deosebită măiestrie și competență, tema: Minunățiile lumii minerale. A fost ascultat cu atenție încordată și răsplătit cu visor de aplauze.

Consfătuire. Astru, — Asociația Națională a Studenților Români Uniți — din București în ședința generală din 27 Noemvrie c. și-a ales pe anul 1938—1939 următorul comitet: Președinte: Vasile Berinde; vicepreș.: Iulian Brinzeu; secr. general: Onisim Filipoiu; secr. de ședințe: Zeno Centea și N. Niergheș; bibliotecar: Cor. Gheție; cassier: Sabin Pop; controlor: Liviu Mărgineanu; membri în comitet: Stella Macaveiu și Aurora Pop. — Multă binecuvântare de sus și rod străduințelor!

Țară evreiască în — America de Sud. Conducătorul mișcării național-socialiste din Olanda, d. Mussert, a prezentat guvernului olandez un bine chibzuit proiect pentru soluționarea internațională a problemei evreiești. Proiectul pleacă dela constatarea că (după statistică evreiască) încă din 1930 la zece mii de locuitori în Olanda 170 erau evrei; în Germania 90, în Marea Britanie și Belgia 70, în Franța 50. Se propune deci ca aceste țări, dimpreună cu Portugalia (ne mai fiind în stare să primescă alți evrei) să înființeze, cu toatele, proporțional cu întinderea posesiunilor lor coloniale, o țară evreiască în America de Sud, într'un ținut de 500.000 Km.², pe o întindere de 20 de ori mai mare ca a Palestinei și care se mărginește cu Oceanul Atlantic, Venezuela și Brazilia. În acest scop Anglia ar urma să deie Guiana engleză, Olanda ținutul Surinam iar Franța Guiana franceză, teritoriu pe care locuiesc abia 300.000 băștinași și 5000 europeni. Cheltuielile de mutare și colonizare ale acestora ar fi să le suporte Statele Unite. — Cum se vede planul e bine ticluit. Mai rămâne acum realizarea...

AVIZ

Se aduce la cunoștința celor interesați, că Soc. An. de editură „Sfânta Unire” din Blaj, în adunarea generală dela 9 Decemvrie 1937 a hotărât lichidarea societății.

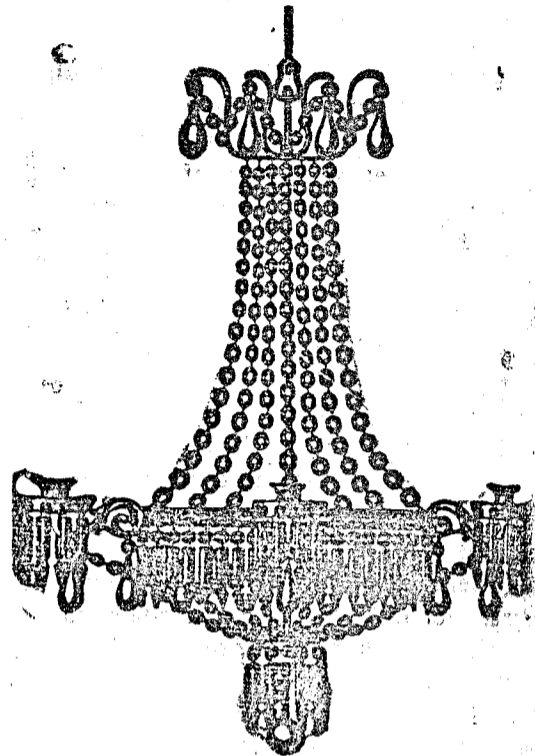
Toți eventualii creditori ai societății sunt Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

rugați a-și anunța creanțele, la sediul societății în Blaj, în termen de 6 luni dela data apariției prezentei publicațiuni, contrar nu se va mai ținea seamă de ele.

Blaj, la 26 Noemvrie 1938.

Societatea An. de editură „Sfânta Unire” din Blaj, în lichidare repres. prin: Dr. Victor Macaveiu, George Danila, Augustin Folea, Iuliu Maior, Iosif Bucur lichidatori.

(3-3)

Comandați Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici găsiți **Sfeșnice** pentru altar, toate mărimile cu 1—3 brațe, **cruci** de perete și cu talpă din lemn, metal, nichel și argintate, orice mărimă; **Berete** din Klott; **Colare** pt. preoți. **Brăo**, (cingulum) pt. teologi, preoți și protopopi, în diferite lățimi și culori, din mătase sau lână. Se mai află: **Potire**, **Ciborium**, **Cădelnițe**, **Chivot**, aurite și argintate. **Clopoțele** pentru altar cu 1—4 clopoțele. „**Drumul Crucii**” (Calvaria) 14 buc. Icoane de hârtie fine colorate în diferite mărimi.

Mare depozit de **Ornate și praportegate**, în diferite culori, cu prețuri reduse. Icoane de hârtie și picturi. Tot soiul de rechizite, imprimare, Cărți de rugăciuni și bisericesti, medaloane, rozare și stesguri pentru Reuniunile Mariane. Teatre și Monoloage populare și școlare. „**Drumul Crucii**” avem gata înramate în lemn de stejar cu cruce și inscripție de 120 X 75 cm. rama, iar 75 X 54 cm. Icoanele pictate artistic în oleu. Lucrare artistică și toate cele 14 bucăți costă 35.000 Lei.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.

A apărut noua edițiune a LITURGHIERULUI

Crudo . . . . . 250 Lei
Legat întreg în pânză, aurit 340 „

LIBRARIA SEMINARULUI — BLAJ

Cețiți și răspândiți „UNIREA”